

ROMAN PORUBSKÝ

XENOFORMING
PRVÝ STRET

1

XEN**FORMING**

———— / PRVÝ STRET \ ————

Autor: Roman Porubský

Ilustrácie: Marek Foltín

Copyright © 2016 by Roman Porubský

Illustrations © by Marek Foltín

Banská Bystrica, 2016

Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-972549-0-2

Venujem

OBSAH

PROLÓG	5
KAPITOLA 1	15
KAPITOLA 2	39
KAPITOLA 3	74
KAPITOLA 4	91
KAPITOLA 5	114
KAPITOLA 6	131
KAPITOLA 7	142
KAPITOLA 8	184
KAPITOLA 9	252
KAPITOLA 10	306
EPILOG	328
MYŠLIENKY AUTORA	333

Prológ

Dátum: 13. jún 2024

Miesto: Viedeň, Rakúsko

Hodiny odbili jedenásť. Na takmer celej ulici sa rozliehalo ticho. Okrem pouličných lúčok sa svietilo iba v jednom bare, z ktorého, ako z jediného miesta, sa ozývala vrava a hudba. Priamo oproti nemu v rade áut stála nová čierna Audi. Nebolo by na nej nič nezvyčajné, takýchto áut tu bolo mnoho, nebyť muža, ktorý v nej sedel posledných dvanásť hodín.

Tento muž sa volá Lukas. Nebyť jemného strniska a dlhých tmavých vlasov zviazaných do konského chvosta, jeho tvár by pôsobila celkom milým dojmom, a to aj napriek krivému nosu, ktorý vyzeral, akoby mu ho niekto v minulosti

zlomil, a nikdy sa dobre nezahojil. So svojím výzorom, takmer dvojmetrovou výškou a pomerne vychrtlo pôsobiacou stavbou tela vôbec nepripomínal agenta, ktorým je.

Posledných niekoľko hodín sledoval bar na druhej strane ulice. Nedoprial si pauzu ani na to, aby šiel na toaletu, nechcel riskovať, že mu jeho cieľ unikne. Sledoval muža menom Dário Rossi už niekoľko mesiacov. Dárius je majiteľom už spomínaného baru a Lukas bol konečne len krôčik od toho, aby získal dostatok dôkazov o nelegálnom praní peňazí, ktoré tu prebiehalo.

Tajná služba, pre ktorú Lukas pracoval, získala informáciu o obchode, ktorý tu má prebehnúť. Získali ju iba niekoľko hodín predtým, než sem prišiel. Neočakával, že chytí

Dária s rukou v kufríku plnom nelegálne zarobených peňazí, také veci sa mohli stať iba vo filme. No niečo také mu ani nebolo treba. Stačí, aby prišiel ten správny človek, vošiel do baru a stretol sa s Dáriom. V tom momente zvíťazí.

Po dvanástich hodinách čakania a obmedzovania sa v pití a jedení bol Lukas už na pokraji síl, no musel svoj hlad a telesné potreby prekonať, nemohol si dovoliť urobiť pauzu v tak kritický okamih. Ako tam tak napoly ležal, začali mu klipkať oči. Odrazu sa strhol na klopkanie za svojou hlavou. Otočil sa. Stál tam muž v barmanskej veste a zástere, v ruke držal podnos s kávou. Nerozumel, čo sa deje, stiahol okno a barman sa mu prihovoral: „Pán Dário vám posiela kávu a sušienky, má pocit, že by ste mohli byť od

obeda vyčerpaný, a tiež by mal záujem sa s vami porozprávať vo svojej kancelárii, ak by to bolo možné." Lukas nato nezareagoval, zobral si podnos od barmana a čakal, kým odíde, aby mohol zavolať na centrálu. Asi v polke cesty späť do baru sa barman ešte otočil, akoby niečo zabudol a povedal: „A ešte vám odkazuje, že by bolo fajn, keby ste nevolali svojmu vedeniu hneď teraz, aj keď si je istý, že by nikto aj tak neprišiel. Ušetrilo by mu to kopu starostí s telefonátmi". Lukas zostal ako obarený, barman si to evidentne nevšimol, pretože už bol takmer dnu, keď Lukas vytiahol telefón. Skúsil vytočiť svojho nadriadeného, no nedvíhal. Skúsil to ešte štyrikrát, potom skúsil číslo iného nadriadeného,

a takto pokračoval asi desať minút, no nikomu z agentúry sa nedokázal dovolať.

Premýšľal nad svojimi možnosťami, mohol hneď naštartovať a odísť, ale to by mu nepomohlo. Druhou možnosťou bolo ísť do baru a zistiť, čo mu Dário môže povedať, no je tu i možnosť, že by z baru už nevyšiel živý. Keď nad tým tak uvažoval, uvedomil si, že ak toto celé nie je divadlo, tak by ho mohli odstrániť aj bez toho, aby šiel dnu. Rozhodol sa teda, že pôjde. Stále tu existovala šanca, že sa dozvie niečo zaujímavé, alebo že získa nové dôkazy, a ak nie, tak sa aspoň dozvie, o čo tu ide.

Bar bol zariadený veľmi luxusne. Dnu sedelo niekoľko hostí, no drevená lakovaná podlaha sa napriek tomu leskla, ako keby na ňu nikto

nestúpala. Na tmavých drevených stoloch nebola jediná smietka prachu. Barový pult bol dokonale čistý a za ním na polici stáli fľaše s alkoholom tých najdrahších svetových značiek. Barman stál za barovým pultom a pripravoval kávu v presso stroji, ktorý sám osebe vyzeral, že stál viac ako celá kuchyňa v Lukasovom byte. Keď pristúpil k baru, barman sa na neho otočil a usmial so slovami: „Hneď som pri vás, len vybavím túto objednávku a vezmem vás za pánom Dáriom.“ Barman zobral kávu a odniesol ju štyrom chlapom v tmavých oblekoch sediacich pri jednom zo stolov. Lukas ich všetkých štyroch poznal z fotiek a sledovania. Boli to Dáriovi chlapi, ktorí sa mu starali o špinavú prácu. Napriek tomu, že o tom Lukas vedel, nemal

žiadny dôkaz, vďaka ktorému by ich mohol zatknúť. Ani na neho nepozreli.

Barman mu naznačil, aby išiel za ním. Prešli cez dvere do zadnej miestnosti, ktorá vyzerala, že je vyhradená pre VIP hostí, tam vošli do dverí, ktoré boli označené ceduľkou *Vstup povolený len pre personál*, za nimi sa nachádzali schody. Podľa plánov budovy, ktoré Lukas získal, vedel, že hore sa nachádzajú kancelárie. Horné poschodie bola vlastne jedna dlhá chodba, po bokoch aj na konci niekoľko dverí. Na stenách viseli obrazy od známych umelcov. Napriek tomu, že Lukas mal rád umenie a keď mal možnosť, zakúpil si pár kúskov, nič podobné, ako sa nachádzalo na týchto stenách, doma nemal. Boli tu obrazy od svetových umelcov a každý z nich stál viac ako

bol Lukasov ročný plat. Barman ho zaviedol k najväčším dverám na konci chodby, priamo oproti schodom. Boli to obrovské mahagónové dvere. Barman zaklopal a jemne ich otvoril.

Dárius sedel za svojím majestátnym, tiež mahagónovým stolom v luxusnom kancelárskom kresle. Usmieval sa na Lukasa. „Môžete nás nechať osamote,“ prehlásil potichu, ale s veľkým dôrazom a Lukas počul, ako barman zatvára dvere. „Usadte sa, prosím.“ Lukas chvíľu váhal, ale nakoniec si sadol. Hľadel na Dáriusa, no neprehovoril. Čakal, čo mu chce povedať. „Ste veľmi rozvážny človek, Lukas. Viem, že ma sledujete už nejakú dobu. Nie sme tu preto, aby sme predviedli nejakú zlú filmovú scénu, chcem vám len povedať, že mi váš záujem lichotí, no

nikam to nevedie. Ak chcete, snažte sa ďalej, ale viem o vás a verte mi, že budete iba strácať čas, váš i môj.”

Lukas na neho hľadel. Bol v šoku, no nenechal to na sebe poznať. Premýšľal, čo má povedať. Nenechá sa predsa zastrašiť, no obával sa, čo sa stane, ak bude odporovať. Nemohol si však dovoliť ustúpiť, otvoril ústa, aby niečo povedal, no skôr, ako to stihol, Dárius vytreštil oči. Nehľadel priamo na neho, ale na niečo za ním.

Stalo sa to v priebehu niekoľkých sekúnd. Dárius tasil pištoľ a namieril, Lukas reagoval okamžite. Tasil zbraň z puzdra, no Dáriov výstrel sa ozval skôr, ako stihol zamieriť. Necítil však bolesť, Dárius nemieril na neho. V tej istej chvíli spoza Lukasovho chrbta vyletela biela žiariaca

guľa a zasiahla Dária, ktorý okamžite bezvládne padol na zem. Lukas sa v panike otočil, no skôr ako stihol spraviť čokoľvek, pocítil v tele vlnu obrovskej bolesti a začal klesať k zemi. Skôr ako sa prepadol do temnoty, uvidel pred sebou šedú tvár a veľké čierne oči. Potom už nič.

Kapitola 1

Dátum: 23. august 2024

Miesto: Neznáme

Pluk vojakov stál na úbočí hory. Rozdeľovali sa do divízií a pripravovali sa na útok. Všetci boli vybavení modernými zbraňami. Na vylepšenie svojej elektronickej zbroje čakali, no pred nadchádzajúcim bojom ich veliteľstvo nebolo schopné dodať. Vysunutá skupina prieskumníkov ich mala varovať pred prichádzajúcim útokom. Zem sa otriasla, otvorili sa v nej praskliny a začali z nich vyskakovať príšery. Mnohí z nich chodili po štyroch, čepele miesto rúk trhali vojakov na kusy, iní pľuli kyselinu na tanky, ktoré sa menili na kaluže roztaveného kovu. Na bojovom poli vládol

chaos, nikto nevydával rozkazy, vojaci strieľali, kam mohli. Bez taktiky, bez zmyslu. Zomierali.

Dátum: 23. august 2024

Miesto: Praha, Česká republika

Takto to nemalo byť. Plán bol dokonalý, Oliver predpokladal tento útok, nato nechal vyrobiť aj stroje, ktoré odhalia podzemné jednotky. No tie boli ešte stále na ceste k pluku, výroba bola totiž príliš pomalá. Tento boj mal rozhodnúť o Oliverovom zdrvujúcom víťazstve, miesto toho nastala jeho pomalá a útrpná prehra. Sedel za počítačom a pozeral sa, ako ho jeho súper ničí. Už sa ani nesnažil ďalej hrať. Bitka bola prehratá, nestihne vyrobiť dostatok

obranných jednotiek nato, aby otočil súboj vo svoj prospech.

Oliver mal približne 180 centimetrov, bol chudý, mal blond vlasy a bradu, jeho výzor nebol ničím výnimočný, okrem jeho očí. Mal ich jasne žlté, vďaka čomu si veľa ľudí myslelo, že nosí farebné šošovky, aby zaujal. Práve sa zúčastňoval veľkého E-Sportového turnaja v Prahe, snažil sa vyhrať kvalifikáciu na hlavnú súťaž, kde sa dalo vyhrať niekoľko tisíc eur. Hlavný turnaj mohlo hrať tridsaťdva ľudí, z toho dvadsaťštyri sa kvalifikovalo v priebehu tejto sezóny. Osem zvyšných hráčov sa vyberá zo šesťdesiatich štyroch hráčov navrchu sezónnej tabuľky. Oliverovu snahu dostať sa do finále zastavil francúzsky hráč, ktorého meno si ani

nepamätal. Na mená nemal nikdy dobrú pamäť, vždy bol skôr na tváre. Mal dokonale preskúmanú taktiku svojho súpera a vedel, čo musí spraviť, aby vyhral, alebo si to aspoň myslel. Zdrvujúca prehra vo finále znamenala, že zvyšok víkendu môže stráviť zábavou na festivale, no jeho prehra ho aj tak neuveriteľne iritovala. Hranie hier a strategizovanie bolo to jediné, v čom bol kedy dobrý. Odjakživa nenávidel, keď prehral. Nikdy sa nedokázal nenaučiť prehrávať, ale možno sa nikdy ani naozaj nesnažil to naučiť. Bol jedným z mála hráčov zo Slovenska, ktorí sa v tejto hre dokázali prebojovať tak ďaleko ako on. Vlastne, okrem neho sa dostal do finále vo včerajšej kvalifikácii a veľmi tesne vyhral jediný hráč zo Slovenska. Bol

to nejaký Matúš alebo Martin. Nevedel si spomenúť na presné meno, a ani ho to nejako netrápilo, vôbec toho chlapca nepoznal a nikdy predtým o ňom ani nepočul. Videl v ňom len ďalšieho potenciálneho súpera, preto analyzoval všetky jeho včerajšie hry, aby vytvoril najlepšiu taktiku, ako ho poraziť. To mu teraz už bolo nanič, keďže v tejto súťaži skončil. Sledoval obrazovku a pozoroval, ako mimozemské jednotky devastujú jeho ľudskú armádu.

O dve hodiny neskôr sedel Oliver v bare, ktorý sa nachádzal vedľa výstaviska, v ktorom sa turnaj organizoval. Pre Olivera, ktorý pochádzal z menšieho mesta, bol tento bar obrovský. Herná tematika bola výrazná na každej stene, kde viseli veľké monitory a na každom z nich